

# PRÁVNÍ POVAHA KONFIGURAČNÍCH SOUBORŮ A JEJICH OCHRANA

MARTIN LOUČKA \*

## ABSTRAKT

*Příspěvek se zabývá velice specifickým, nicméně v praxi důležitým a bohužel zatím spíše exotickým tématem, kterým jsou konfigurační soubory počítačových programů. Tyto jsou zpravidla výsledkem individuálního nastavení konkrétní instalace programového vybavení počítače, pro chod programu jsou důležité, a – ačkoliv samy o sobě nutně nemusí splňovat kvalifikační kritéria pro vznik autorskoprávní ochrany – vývojář, distributor či provozovatel počítačového systému má zpravidla velký zájem na jejich kontrole a ochraně. Vzhledem k tomu, že jejich právní status není nesporný (či jednoznačný), nezdědka se lze setkat se situací, kdy jejich režim není ve smlouvě mezi distributorem a uživatelem software upraven, což s sebou nese nepříjemné důsledky v případě sporu o rozsah práv nabyvatele licence například pro účely úprav software nebo v případě exitu smluvního vztahu spojeného s předáním počítačových programů. Cílem příspěvku je poskytnout úvod do problematiky a zejména provést shrnutí možných právních režimů z pohledu existence či absence autorskoprávní ochrany konfiguračních souborů počítačových programů a analyzovat možnosti nakládání s nimi ze strany poskytovatele a nabyvatele licence.*

## KLÍČOVÁ SLOVA

*autorské právo, počítačové programy, konfigurační soubory*

---

\* Mgr. Martin Loučka je absolventem Právnické fakulty Masarykovy univerzity. Příspěvek byl přednášen dne 29. dubna 2016 na X. ročníku konference pro doktorandy a mladé právní vědce COFOLA 2016 v rámci sekce Právní ochrana dat a jejich kontrola. Kontaktní e-mail je martin.loucka@mail.muni.cz.

## ABSTRACT

*The article deals with very specific however important and unfortunately still rather exotic topic of configuration files for computer programs. These will mostly be result of individualized installation of computer software, are important for running the program correctly and – though might not be eligible for copyright protection – developer, publisher or operator of software would have great interest in their control and protection. Given their legal status be disputed or ambiguous, they are likely to be neglected in contract stipulation between the publisher and user of the software which leads to unpleasant implications in case of an argument about rights and obligations e. g. for the purposes of alterations of the software or in case of invoking the contract's exit clause connected with the transfer of computer programs concerned. This article aims to provide topic overview, to sum up possible legal regimes of configuration files from the copyright point of view and finally to analyse possibilities regarding working with such files from the licensor and licensee points of view.*

## KEYWORDS

*Copyright, Computer programs, Configuration files*

## 1. ÚVOD

Tento příspěvek si klade za cíl být rozsahově skromným, ale efektivním úvodem do problematiky právního režimu konfiguračních souborů počítačových programů. Ačkoli právní úprava ochrany<sup>1</sup> počítačových programů se v našem právním řádu objevila již před 26 lety s novelou autorského zákona z roku 1990<sup>2</sup>, po stejnou dobu absentuje jejich přesnější legislativní a judikatorní vymezení a tedy i detailnější výklad toho, ze kterých částí se počítačový program skládá a jaké následky s sebou takováto realita nese. Tedy je sice možné souhlasit s Horákem, který sarkasticky poznamenává, že „výhodou absence definice je to, že v rychlém technickém pokroku nemůže za-

---

<sup>1</sup> Zde máme na mysli autorskoprávní ochranu; jiná v zákoně explicitně a navíc v podobě absolutních práv zakotvena není.

<sup>2</sup> Zákon č. 89/1990 Sb., kterým se mění a doplňuje zákon č. 35/1965 Sb., o dílech literárních, vědeckých a uměleckých (autorský zákon).

starat“<sup>3</sup>, tato výhoda je ovšem dramaticky redukována odpovídajícím způsobem zvýšenou právní nejistotou ohledně rozsahu dopadu autorskoprávní ochrany počítačových programů. To nutně vede k nejasnostem ohledně otázky, které části mohou sdílet autorskoprávní režim programu. Dlužno podotknout, že ačkoli autor tuto otázku považuje za aktuální a ve své praxi se s ní již setkal, doktrína je ohledně jejího řešení zatím velice zdrženlivá a ke dni psaní tohoto příspěvku bohužel řádný relevantní obsah komplexně pojednávající tuto problematiku zřejmě není k dispozici. Příspěvek tedy bude více koncipován jako analýza technologické reality a její aplikace na aktuální legislativu a současně kritické zamyšlení nad některými momenty, které z takové kvalifikace na základě aktuální právní úpravy vyplynou.

Problematickou situaci můžeme uvést na příkladu dodavatele softwarového řešení a jeho zákazníka, kterému nesvědčí licence k úpravám software, ale přesto disponuje personálními kapacitami, pomocí kterých by byl schopný provádět drobné změny konfigurace bez nutnosti konzultovat – a pochopitelně platit – dodavateli. Ačkoli v té chvíli bude primárně záležet na obsahu smlouvy mezi zmíněnými stranami a na vymezení licence, respektive jejích omezení, která jsou často (a často zbytečně) zmiňována v licenčních ujednáních, pro posouzení právních možností obou zúčastněných je nezbytné nejprve správně uchopit a kvalifikovat právní podstatu sporných konfiguračních souborů.

Srozumitelnou definici konfiguračního souboru poskytuje web PCmag, když za konfigurační soubory počítačových programů považuje:

*„A file that contains data about a specific user, program, computer or file. Used for myriad reasons, configuration files are generally read at startup by the operating system as well as by applications in order to customize the environment for the user. In the Windows world, especially the earlier versions of Windows, .INI (initialization) files have been used. In*

---

<sup>3</sup> HORÁK, Pavel. *Vznik počítačového programu a způsoby jeho licencování* [online]. 2012 [cit. 8. 3. 2016]. Str. 12. Diplomová práce. Bankovní institut vysoká škola. Vedoucí práce Jiří Matzner Dostupné z: <[http://is.bivs.cz/th/19434/bivs\\_m/](http://is.bivs.cz/th/19434/bivs_m/)>.

*Java, configuration data are stored in properties files. The Registry is also a storehouse of configuration data, which is widely used.*<sup>4</sup>

Zajímavě si všímá i běžné struktury těchto souborů, ačkoli tuto nelze jednoznačně označit za absolutně platnou:

*„Configuration files typically store data in a key = value structure, which means each item of data (the key) has a name, and its value is its contents. For example, defaultFont = Arial.”*<sup>5</sup>

Základní myšlenka, která samozřejmě vyplývá i ze samotného technicky užívaného označení rozebíraného pojmu, je ovšem zřejmá – úkolem konfiguračního souboru je přenést do počítačového programu data, se kterými program následně pracuje.

Technologicky lze uvést značné množství různých podob konfiguračních souborů, teoreticky jich může být – z formálního hlediska – nekonečné množství, neboť definice struktury či lépe řečeno syntaxe konfiguračního souboru závisí na vůli programátora, který takovýto soubor následně zpracovává ve svém programu. Ten je navržen tak, aby této syntaxi „porozuměl“. Z obsahového hlediska je tento soubor také determinovaný, ne však zcela.

## **2. PRIMÁRNÍ OCHRANA KONFIGURAČNÍCH SOUBORŮ JAKO POČÍTAČOVÝCH PROGRAMŮ**

Pokud budeme uvažovat nad ochranou konfiguračních souborů, oprávněně se jako první možnost nabízí jejich ochrana jako počítačových programů samotných. V této souvislosti připomeňme rozsudek Soudního dvora Evropské unie ve věci SAS Institute v. WPL<sup>6</sup>, který v prvním bodě výrokové části judikoval, že:

---

<sup>4</sup> *Configuration file Definition from PC Magazine Encyclopedia* [online]. [vid. 23. březen 2016]. Dostupné z: <http://www.pcmag.com/encyclopedia/term/40232/configuration-file>.

<sup>5</sup> Tamtéž.

<sup>6</sup> Rozsudek SDEU ze dne 2. května 2012. SAS Institute, Inc. v. World Programming Ltd. Věc C-406/10.

*„(...) funkce počítačového programu, ani programovací jazyk či formát datových souborů užívaných počítačovým programem za účelem využití některých z jeho funkcí nepředstavují formu vyjádření tohoto programu (...)“*

Za datové soubory užívané počítačových programem za účelem využití některých z jeho funkcí můžeme nepochybně považovat též pojednáváné konfigurační soubory.

Zjistíme, že jejich formát není možné kvalifikovat pod režim právní ochrany počítačových programů. Tento závěr ovšem stále nedává jednoznačnou odpověď na tuto otázku.

Uvažme nyní, že výše zmiňovaná pluralita technologických možností kódování (strukturování) konfiguračních souborů není autorskoprávně relevantní, alespoň ne co se týče ochrany izolovaného konfiguračního souboru jako počítačového programu. Lze ovšem položit jinou otázku: Jak je konfigurační soubor do „svého“ počítačového programu inkorporován? Jinými slovy, jakým způsobem je s tímto programem (nezávisle na své struktuře nebo struktuře ostatních částí programu) spojen?

Jako premisy zde můžeme uvést dvě potenciální klíčové možnosti: Jednak se může jednat o integrální součást počítačového programu, a jednak se o takovouto součást jednat nemusí.

V prvním případě se nabízí námitka odkazem na výše citovaný rozsudek SDEU ve věci SAS v. WPL, kde soud rozhodl, že posuzovaný aspekt nemůže být kvalifikován jako vyjádření počítačového programu, a tedy nemůže být ani v jeho režimu chráněn. Zde ovšem nejde o ochranu izolovaného souboru v režimu počítačových programů; tvrdíme, že konfigurační soubor může být přímo nedílnou součástí daného programu, který jej využívá. Jako argument uveďme, že není možné zjednodušeně zaměňovat počítačové programy a soubory, které je obsahují. Stejně jako v jednom zákoně může být více právních norem a naopak jedna norma může být ve více předpisech, obdobná situace platí i u počítačových programů. Jejich rozdělení do na disku odlišitelných souborů je čistě technická volba programátora, zpravidla odůvodněná úmyslem zvýšit přehlednost či znovupoužitelnost

kódu. V žádném případě ale toto rozdělení nemůže mít per se vliv na autorskoprávní kvalifikaci a to ani v negativním slova smyslu – nelze tedy vyloučit ochranu „jednoho souboru“ jen proto, že sám o sobě nesplňuje pojmové znaky počítačového programu. Naopak – pokud bude konfigurační soubor natolik spojený s během programu, že tento bez něj není kompletní a není schopen vykonávat požadovanou činnost, bude nutné jej považovat za součást programu, jen technicky detašovanou do samostatného umístění.

Jak bylo uvedeno výše, konfigurační soubory obsahují data (informace), které jsou dále využívány programem z důvodu zjištění hodnoty používaných proměnných. Tyto proměnné zpravidla musí být v příslušném programu deklarované, tedy uvedené jako očekávané – byť bez současného nastavení jejich hodnoty.

Představme si například program, jehož účelem je výpočet informací o kruhu a jejich vypsání. Na příslušném místě programu bude uvedena deklarace proměnné, řekněme  $r$ , která má za úkol alokovat v operační paměti dostatek místa pro uložení poloměru kruhu a uložení jeho hodnoty pro další výpočty. Konfigurační soubor, který by byl pevně spojený s programem, by v nejlépe představitelném případě obsahoval právě tuto deklaraci proměnné<sup>7</sup>. Bez její deklarace by její následné užití pro výpočet obvodu, obsahu a dalších informací bylo nemožné a program by selhal<sup>8</sup>. Ohledně jeho načítání můžeme dokonce hovořit o tzv. linkování, a to blíže o dynamickém<sup>9</sup>. V tomto případě tedy můžeme tvrdit, že konfigurační soubor, který měl obsahovat deklaraci proměnné, byl přímo součástí programu – a byť jej bylo možné na uživatelské úrovni poměrně přehledně a pohodlně měnit bez znalosti programování, není možné mu odeprít ochranu, byť sám o sobě

---

<sup>7</sup> Ta může být velice uživatelsky přívětivá. Ve skriptovacím jazyce PHP by mohla vypadat třeba takto:  $\$r = 10$ . O konfiguraci se na první pohled nepochybně jedná.

<sup>8</sup> Což by se nemuselo nutně projevit jeho neočekávanou chybou vedoucí k pádu, ale výpočet by vůbec nemohl proběhnout.

<sup>9</sup> Kdy je linkovaný soubor samostatný, odlišitelný a zaměnitelný a do programu se dostává až za běhu (runtime linking).

na první pohled nesplňuje požadavky § 2 autorského zákona<sup>10</sup>, ale je tomu tak v kontextu, do kterého je následně při spuštění programu zasazen<sup>11</sup>.

Opačná situace nastává tehdy, když konfigurační soubor (či lépe řečeno jeho obsah) není možné posoudit jako počítačový program. Bude tomu tak zejména tehdy, když není možné takovýto soubor označit za integrální součást programu či algoritmu. Důsledkem jeho změny či absence bude změna či absence požadovaného výsledku, přičemž ovšem interně nebude vyvolána chyba související s nesprávným uspořádáním či syntaxí kódu<sup>12</sup>. Situaci lze přirovnat například k tomu, kdy by program na základě programátorova zápisu vyžadoval pro určitou situaci uživatelský vstup (například z klávesnice), který by byl v tomto případě nahrazen automatickým čtením z příslušného souboru. Jedná se tedy jen o způsob předání požadovaných hodnot již deklarovaným proměnným uvnitř programu. Proměnnou v tomto kontextu považujeme za širší pojem *de facto* splývající s jakýmkoli prvkem prostředí programu, který může nabývat obsahu.

Základní dvě možnosti tedy jsou intuitivní, ačkoli v kontextu rozsudku SDEU možná ne zcela nepřekvapivé: (1) Konfigurační soubor je počítačovým programem, tedy jeho jakousi vyseparovanou integrální součástí nebo (2) konfigurační soubor není počítačovým programem a jedná se o pouhou metodu, jak získat potřebná data – hodnoty.

---

<sup>10</sup> Zákon č. 121/2000 Sb., o právu autorském, o právech souvisejících s právem autorským a o změně některých zákonů (autorský zákon), ve znění k 23. březnu 2016. (dále jen „autorský zákon“).

<sup>11</sup> Každý jednotlivý řádek programu sám o sobě nebude nutně požívat autorskoprávní ochrany, ale v jejich vzájemném spojení tomu tak již bude.

<sup>12</sup> Zde je nezbytné upozornit na to, že současná legislativní konstrukce staví počítačové programy co do způsobu ochrany na roveň literárním dílům (ovšem s rozdílnými kritérii pro vznik takové ochrany). S ohledem na dikci zákona, ale i rozhodnutí SDEU ve věcech SAS v. WPL a BSA v. Ministerstvo kultury je možné dovodit, že chráněným prvkem (vyjádřením) počítačového programu v režimu autorského práva je právě *kód*.

### **3. DŮSLEDKY DUALITY REŽIMŮ KONFIGURAČNÍCH SOUBORŮ Z POHLEDU REŽIMU OCHRANY JAKO POČÍTAČOVÉHO PROGRAMU**

Pokud bude konfigurační soubor chráněn jako počítačový program, je mu poskytnuta absolutní ochrana vůči všem potenciálním rušitelům práva. Na první pohled silnější stupeň s sebou ovšem nese též aplikaci omezení rozsahu práv autora k počítačovému programu, jak je toto upraveno v § 66 autorského zákona.

Ze zákona tedy vyplývá mimo jiné explicitní licence nabyvatele počítačového programu opravňující jej mimo jiné i ke změnám (tedy i manipulaci s konfiguračními soubory), pokud jsou nezbytné k jeho řádnému využití a v souladu s jeho určením. Toto právo je možné smluvně omezit. Ne tak právo poskytující oprávněnému nabyvateli možnost program měnit za účelem oprav chyb nebo vytvoření či zachování interoperability programu s jinými. Zde vyvstává potenciální možnost, na základě které nabyvatel počítačového programu například může změnit či přemigrovat konfigurační soubory za účelem jejich využití v jiném programu.

V případě, že právní režim ochrany počítačového programu aktivní nebude, může se jednat o zcela nechráněná data (s výhradou možností uvedených v následující kapitole), se kterými může nabyvatel libovolně manipulovat. Riziko tohoto přístupu ovšem spočívá v tom, že je možné smluvně vyloučit možnost nabyvatele do těchto souborů zasahovat či s nimi jinak nakládat v rámci autonomie vůle smluvních stran a na základě zásady co není zakázáno, je dovoleno.

Teoreticky tedy může nastat poměrně paradoxní situace, podle které na základě zvolené metody vytváření, respektive inkorporace konfiguračních souborů do počítačového programu, může být absolutně chráněný soubor přístupnější užívání či změnám než data nekvalifikující se pod tento režim.

### **4. DALŠÍ (PARALELNÍ) MOŽNOSTI OCHRANY**

Současně s výše uvedeným je možné uvažovat nad jinými vrstvami ochrany konfiguračních souborů. V úvahu připadá v zásadě pět následujících

možností v rovině autorského práva, práv souvisejících, věcného práva a závazkového práva:

(1) ochrana konfiguračního souboru jako „obecného“ autorského díla ve smyslu § 2 odst. 1 autorského zákona;

(2) ochrana konfiguračního souboru jako databáze, a to tzv. tvůrčí podle § 2 odst. 2 autorského zákona i *sui generis* ve smyslu § 88 an. autorského zákona;

(3) ochrana konfiguračního souboru jako autorského díla v podobě souborného díla ve smyslu § 2, odst. 5 autorského zákona;

(4) ochrana konfiguračního souboru jako obchodního tajemství;

(5) ochrana konfiguračního souboru prostřednictvím relativních smluvních ujednání.

Zda je tato předběžná úvaha správná, nyní podrobněji prozkoumáme postupně v následujících částech.

## **5. VZNIK OCHRANY JAKO AUTORSKÉHO DÍLA MIMO SPECIÁLNÍ REŽIMY POČÍTAČOVÉHO PROGRAMU, DATABÁZE ČI SOUBORNÉHO DÍLA**

Mimo zvláštní režimy, které mohou na první pohled více reflektovat technologickou podstatu konfiguračních souborů (jako jsou počítačový program či databáze, které svou povahou budou vždy digitálnímu obsahu nablízku), konfigurační soubor nebo jeho část samozřejmě může podléhat obecné ochraně dle autorského práva, pokud jej bude možné posoudit jako autorské dílo. Takovéto podmínky však kladou vyšší nároky pro vznik ochrany. S ohledem na charakter konfiguračních souborů lze předpokládat, že takovéto dílo by bylo svým obsahem nikoli vizuální či audiovizuální, nýbrž by bylo vyjádřeno v textové podobě a ochrana by se tedy vztahovala na vyjádření v podobě jedinečného výsledku autorovy duševní činnosti – a to literární. Pokud vezmeme do úvahy závěry SDEU ve věci Infopaq<sup>13</sup>, rozhodně nemůžeme vznik takovéto ochrany zcela vyloučit. Podmínkou by však bylo, že takovýto konfigurační soubor by opravdu byl vytvořen (naformulován)

<sup>13</sup> Rozsudek Soudního dvora (čtvrtého senátu) ze dne 16. července 2009. Infopaq International A/ S proti Danske Dagblades Forening. Věc C-5/08.

autorem-fyzickou osobou a nikoli například vygenerován počítačem. Problematické tedy v tomto kontextu bude prokázání existence subjektivního autorského vztahu k dílu, proběhnuvší duševní tvůrčí činnost a dále také naplnění podmínky statistické jedinečnosti díla.

Z těchto důvodů můžeme spíše uzavřít, že takovéto ochrany bude dosahovat nanejvýše část konfiguračního souboru, pokud by do něj byl jako jedna z proměnných ukládán uživatelský vstup samostatně splňující kritéria pro vznik této ochrany – například pokud by byl ukládán obsah uživatelských poznámek či jiného obsahu. Ochrana souboru ve smyslu sdružení dat fyzicky umístěného na datovém nosiči by však v tomto případě nespočívala na kreativitě spojené s uspořádáním či obsahem nebo vznikem takového konfiguračního souboru v abstraktní rovině, ale opírala by se jen o absolutní práva vznikající k autorskému dílu do takového souboru integrálně zakomponovaného. Takový konfigurační soubor by tedy nebylo možné autorskoprávně užít nikoli kvůli jemu samému, ale z důvodu, že takové užití by automaticky znamenalo též užití integrovaného autorského díla. Práva by tedy náležela autorovi tohoto uloženého integrovaného díla, nikoli vývojáři, na jehož popud byl konfigurační soubor vytvořen, a vztahovala by se jen k jedné dané instanci konfiguračního souboru. Jak bylo naznačeno výše, podstatě konfiguračních souborů (a nikoli jejich uživatelsky determinovanému obsahu) se spíše můžeme přiblížit v rovinách ochrany se sníženými či jinak upravenými nároky pro její vznik.

Tento režim je zajímavý v tom, že na jeho základě může docházet ke vzniku protichůdných režimů ochrany vztahujících se de facto ke stejnému konfiguračnímu souboru – například tehdy, pokud uživateli budou náležet autorská práva k dílu integrovanému do konfiguračního souboru a na základě toho se bude bránit užívání takového souboru programátorem, kterému ovšem budou náležet jiná práva k souboru jako takovému, resp. k jeho uspořádání apod.

## 1. DATABÁZE – VYMEZENÍ POJMU A VZNIK *SUI GENERIS* OCHRANY

Nezávisle na tom, zda je pro daný případ aplikovatelná ochrana podle práva autorského<sup>14</sup> či podle zvláštního práva pořizovatele databáze<sup>15</sup>, databázi se vždy rozumí „soubor nezávislých děl, údajů nebo jiných prvků, systematicky nebo metodicky uspořádaných a individuálně přístupných elektronickými nebo jinými prostředky, bez ohledu na formu jejich vyjádření.“<sup>16</sup> Tato definice je rozhodná pro obě následně vznikající „sady“ práv k databázi váznoucí.

V tomto oddílu se však blíže zaměříme nejprve na rovinu *sui generis* ochrany. Základními otázkami jsou výklad pojmů spojených se samotnou podstatou vzniku a ochrany, jako jsou databáze, a vklad spojený s pořízením, respektive ověřením obsahu databáze, a dále pak pojmy spojené s následným používáním chráněné databáze, jako jsou vytěžování, zužitkování a kvalitativně či kvantitativně podstatné části obsahu databáze. Svou měrou k výkladu těchto pojmů vycházejících ze směrnice Evropského parlamentu a Rady 96/9/ES ze dne 11. 3. 1996 přispěl Soudní dvůr Evropské unie v rozsudcích ve věcech *Fixtures Marketing*<sup>17</sup> a *British Horseracing Board*<sup>18</sup>. V první z citovaných věcí Soudní dvůr mimo jiné ozřejmil, že databázi se rozumí „soubor obsahující od sebe oddělitelná díla, údaje nebo jiné prvky, aniž by tím byla dotčena jejich hodnota nebo obsah, a zahrnující jakoukoli metodu nebo jakýkoli systém umožňující vyhledat každý z prvků, který jej tvoří“. Významným specifikem databází je, že v právním slova smyslu se při licencování SGDR nejedná o udělení svolení k „užití“, ale k „vytěžování“ a „zužitkování“. I na tyto formulační aspekty je nutné brát zvýšený ohled

<sup>14</sup> Tzv. tvůrčí databáze, chráněná jako dílo souborné. Srov. níže.

<sup>15</sup> K níž přísluší pořizovateli práva sledující ochranu investice. Srov. CONNELLY KOHUTOVÁ, Radka. *Databáze ve věku informační společnosti a jejich právní ochrana*. Praha: C.H. Beck, 2013, 207 s. ISBN 978-80-7400-493-3. Str. 123 a násl.

<sup>16</sup> § 88 autorského zákona.

<sup>17</sup> Rozsudek Soudního dvora ze dne 9. listopadu 2004. *Fixtures Marketing Ltd proti Organismos prognostikon agonon podosfairou AE (OPAP)*. Věc C-444/02.

<sup>18</sup> Rozsudek Soudního dvora ze dne 9. listopadu 2004. *The British Horseracing Board Ltd a další proti William Hill Organization Ltd*. Věc C-203/02.

při koncipování licenční smlouvy opravňující k užívání celkového systému užívajícího dané konfigurační soubory.

Od možnosti označit konfigurační soubor jako databázi musíme rozlišovat samotný vznik souvisejících práv. Ta přísluší pořizovateli databáze, pokud „*pořízení, ověření nebo předvedení obsahu databáze představuje kvalitativně nebo kvantitativně podstatný vklad*“.<sup>19</sup> Tento pojem zatím nebyl v rozhodovací praxi blíže kvantifikován, najdeme pouze příklady toho, kdy o takovém podstatném vkladu nelze hovořit: „*Pojem vkladu spojeného s pořízením obsahu databáze (...) je nutno chápat jako označující prostředky vynaložené na vyhledání existujících prvků a jejich shromáždění v uvedené databázi. Nezahrnuje prostředky použité na vytvoření prvků tvořících obsah databáze.*“<sup>20</sup>

Vzhledem k tomu, že vytěžování a zužitkování databáze jsou ve své podstatě paralely k autorskoprávním způsobům užití – rozmnožování a sdělování veřejnosti, takovéto užívání konfiguračního souboru jako celku by vedlo k zásahu do práv pořizovatele databáze. Vzniká zde tedy prostor pro konfliktní situaci popsanou v závěru předcházejícího oddílu.

Prakticky se zde může jednat o případ, kdy uživatel programu bude zároveň pořizovatelem databáze, která bude manifestována prostřednictvím jednoho nebo více konfiguračních souborů k danému programu. Konfigurační soubor ve smyslu specializovaného úložiště doprovodných dat pro chod programu může být obsahově rozvíjen například prostřednictvím administrátorského rozhraní daného programu a může obsahovat kupř. optimalizované databáze uživatelů, produktů či jiných údajů, a to ve specializované formě vhodné pro následné fungování částí programu, jako jsou nejrůznější rejstříky, adresáře či přehledy. Zde se konfigurační soubor stává z převážné části výsledkem tvorby uživatele programu; takovýto soubor bude však zpravidla čitelný pouze pro daný program a budou v něm obsažena i další meta-data a vztahy mezi jednotlivými položkami databáze.

Z výše uvedeného můžeme dovodit, že *sui generis* právní ochrana databází se vztahuje na ochranu investice spojené s vytvořením obsahu a váže

<sup>19</sup> § 88a odst. 1 autorského zákona.

<sup>20</sup> SDEU ve věci *The British Horseracing Board*, op. cit. 18.

se tedy k existenci takového extenzivního obsahu s množstvím nezávislých prvků. Obdobně jako v ostatních částech i zde můžeme uzavřít, že takováto obsahová ochrana sice může vzniknout po splnění příslušných podmínek, ale není z pohledu ochrany konfiguračních souborů natolik zajímavá, neboť nepracuje s možností ochrany podstaty těchto souborů; pochopitelně, že pokud bude v konfiguračním souboru uložena databáze, nic nebrání vzniku různých režimů její ochrany. Co se týče uspořádání, struktury a metody uložení dat v konfiguračním souboru, ty nejsou jako databáze v tomto režimu chráněny<sup>21</sup>.

## **2. SOUBORNÉ DÍLO A DATABÁZE, KTERÁ JE SOUBORNÝM DÍLEM**

Druhou rovinou ochrany databáze je pak souborné dílo, respektive jedna z jeho variant, která ke vzniku ochrany nevyžaduje splnění podmínky statistické jedinečnosti. Na druhou stranu však zákonodárce v § 2 odst. 2 autorského zákona přidává navíc podmínku systematického či metodického uspořádání a jednotlivého zpřístupnění prvků elektronickým či jiným způsobem.

Kritickým momentem je v této definici právě ono jednotlivé zpřístupnění prvků. Elektronický či jiný<sup>22</sup> způsob sice pro případné zpřístupnění v úvahu připadá, nicméně ne tak již zmíněná jednotlivost. Základním rysem konfiguračních souborů je jejich integrita a provázanost buď interně mezi jednotlivými prvky či s programem, který tyto soubory využívá. Bez takového programu nejsou prvky samostatně přístupné, alespoň je na běžné technické úrovni. Z pohledu uživatele je naopak více než pravděpodobné, že žádné prvky při „pohledu“ na obsah konfiguračního souboru neuvidí nebo že je identifikuje zcela chybně. Byť tedy objektivně bude možné soubor rozčlenit do rámcově samostatných sekcí či prvků, jejich primární užití spočívá v jejich načtení obslužným programem, který je následně zpracuje

---

<sup>21</sup> Čl. 3 odst. 2 Směrnice Evropského parlamentu a Rady 96/9/ES ze dne 11. března 1996 o právní ochraně databází

<sup>22</sup> Tedy jakýkoli.

a zobrazí výstup (který zpravidla nebude tyto prvky co do obsahu vůbec prezentovat).

Souborné dílo ale může být chráněno samo o sobě, byť by nebylo možné jej označit za databázi. Tak tomu bude u souborných děl podle § 2 odst. 5 autorského zákona, která jsou vymezena jako „*sborník, jako je časopis, encyklopedie, antologie, pásmo, výstava nebo jiný soubor nezávislých děl nebo jiných prvků, který způsobem výběru nebo uspořádáním obsahu splňuje podmínky (statistické jedinečnosti).*“

Povšimněme si, že zákonodárce na jednu stranu přidal podmínku statistické jedinečnosti, na druhou stranu však neuvádí nezbytnost jednotlivého přístupu k daným prvkům; stále ale musí být logicky oddělitelné. Dovedíme-li tedy přítomnost osobního prvku autora a existenci plurality vzájemně nezávislých informací, které budou s to tvořit prvky, zbývá nám vypořádat se s kritériem statistické jedinečnosti. Připomeňme, že tato jedinečnost musí plynout ze způsobu výběru a uspořádání obsahu – nalezneme tedy kritérium „strukturální“ a „obsahové“. Tyto jsou vůči sobě navzájem v doplňujícím se poměru, tedy postačí, když bude jedinečný způsob výběru nebo alespoň uspořádání. Způsobem výběru a uspořádáním může být konfigurační soubor velice jednoduše unikátní v tom, že (1) z procesního hlediska uspořádání spočívá v uspořadatelské činnosti směřující k maximalizaci efektivity a znovupoužitelnosti kódu a zároveň (2) z hlediska výběru obsahu směřuje k zahrnutí právě těch nezbytných součástí pro správné fungování software. Tato úvaha je na místě pochopitelně pouze tam, kde bude konfigurační soubor vyhodnocen nikoli jako počítačový program či jeho součást. V takovém případě a při kladném vyhodnocení výše uvedených podmínek ovšem lze uvažovat o tom, že by konfigurační soubor byl souborným dílem, které se vyznačuje unikátní strukturou a obsahem. Stále je však nezbytné dovést přítomnost lidského kreativního elementu, tedy program, který konfigurační soubor vygeneroval a uložil na disk, musí pracovat pouze v režimu nástroje, nikoli „inteligentního“ tvůrce.

### 3. OBCHODNÍ TAJEMSTVÍ

Dle § 504 občanského zákoníku „obchodní tajemství tvoří konkurenčně významné, určitelné, ocenitelné a v příslušných obchodních kruzích běžně nedostupné skutečnosti, které souvisejí se závodem a jejichž vlastník zajišťuje ve svém zájmu odpovídajícím způsobem jejich utajení“.

Ze všech podmínek obsažených v definici obchodního tajemství<sup>23</sup> se zaměříme – kromě obecné nutnosti (1) spojení se závodem, jakožto organizovaným souborem jmění, který podnikatel vytvořil a který z jeho vůle slouží k provozování jeho činnosti<sup>24</sup> – na dvě další, které mají s ohledem na podstatu zkoumaného potenciálního předmětu ochrany nejvíce specifickou povahu – a to na (2) běžnou nedostupnost v příslušných obchodních kruzích a (3) zajišťování utajení. Předně však připomeňme, že ochrana v režimu obchodního tajemství by mohla mít ambice vztahovat se nejen na obsah souborů jako takový, ale též na postup pro jeho generování či uchovávání, dokud by chráněným statkem byla nějaká skutečnost či informace a nikoli její vyjádření (jako je tomu v autorském právu).

Zaměříme se postupně na potenciál vzniku této ochrany pro obsah a následně pro formu konfiguračního souboru.

Co se týče ochrany obsahu konfiguračního souboru, zde nastává obdobná situace jako v části věnované běžné autorskoprávní ochraně – tedy nám nezbude než se omezit na lakonické konstatování, že pokud budou splněny příslušné podmínky, ochraně nic nebrání, aby vznikla. S ohledem na to, že obsah konfiguračního souboru může být de facto libovolný, nelze vyloučit, aby se na něj mohla vztahovat jakákoli rovina ochrany. Lze si například představit konfigurační soubor, jehož obsahem (částí) bude uložená databáze kontaktů na obchodní partnery dodavatele software (bez ohledu na výsledné užití v dodávaném počítačovém programu, kde jej můžeme spatřovat třeba v zobrazování této databáze pro účely servisní podpory, kterou může mít uživatel předplacenou).

---

<sup>23</sup> LAVICKÝ, Petr; ET. AL. *Občanský zákoník: komentář*. 1. vydání. Praha: C.H. Beck, 2014. Velké komentáře. Str. 1785 a násl.

<sup>24</sup> § 502 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku (dále jen „občanský zákoník“).

V tomto ohledu lze dokonce uzavřít, že takováto ochrana může náležet jednak distributorovi (vývojáři) daného programu využívajícího takový konfigurační soubor, a jednak též uživateli tohoto programu, pokud se mu podaří konfigurační soubor naplnit odpovídajícími daty, pro která ochrana vznikne.

Kterákoli z těchto osob ovšem musí být ve světle první podmínky podnikatelem a chráněný předmět musí být spojen s jeho obchodním závodem. Pokud bude podnikatel-vývojář v rámci své podnikatelské činnosti rozvíjet a dodávat počítačový program, k jehož provozování bude zároveň dodávat nezbytné konfigurační soubory, mám za to, že jejich případné prvky chráněné jako obchodní tajemství budou *ex definitione*<sup>25</sup> splňovat podmínku nutnosti spojení se závodem. Obdobná podmínka na straně uživatele musí být vyhodnocena současně s ostatními dvěma na základě posouzení konkrétního případu.

Dodejme, že v tomto případě lze opět nalézt prostor pro konfliktní situaci popsanou v závěru oddílu věnovaného obecné autorskoprávní ochraně, kdy bude k jednomu souboru prakticky náležet více úrovní ochrany, přičemž jedna bude svědčit uživateli a jedna vývojáři.

Naopak co se týče ochrany uspořádání či formy konfiguračního souboru, má po ověření spojitosti se závodem<sup>26</sup> smysl následně dále zkoumat objektivní možnosti naplnění zejména dvou výše zmíněných podmínek. Vzhledem k tomu, že forma konfiguračního souboru, resp. její volba či přímo vytvoření, jsou v plné gesci vývojáře příslušného softwarového řešení, má smysl v tomto kontextu uvažovat pouze o vzniku ochrany právě na straně vývojáře, nikoli uživatele.

Problém s podmínkou týkající se zajišťování utajení chráněných skutečností se bude manifestovat do výše naznačeného sporu o vydání těchto konfiguračních souborů a to tak, že v případě, že by došlo k jejich vydání, mohla by automaticky zaniknout dosud existující ochrana *de lege*, čímž by se snížila exkluzivita a *de facto* i hodnota dodávaného systému. Zároveň by

---

<sup>25</sup> Konfigurační soubory jsou v tomto případě nedílnou součástí softwarové distribuce, která je objektem podnikatelské činnosti.

<sup>26</sup> Srov. výše.

odpadla možnost dodavatele software domáhat se vůči ostatním konkurentům svých práv v rovině nekalé soutěže v případě, že by neoprávněně těžili ze stejného know-how, s jehož pomocí byly vyvinuty, zakódovány a užívány konfigurační soubory. Jedná se tak do jisté míry o snahu zajistit ochranu myšlenky (či konkrétněji formátu souboru) prostřednictvím alternativní metody ve chvíli, kdy „selže“ autorské právo, které tato specifika nechrání. Proti zájmu dodavatele software tyto soubory nevydat, anebo alespoň nikoli ve formě, ze které by bylo patrné jejich uspořádání, může vystoupit smluvní povinnost je vydat, ke které se dodavatel mohl zavázat ve smlouvě o vývoji produktu. V takové chvíli nelze odepřít jejich vydání jen s poukazem na to, že se jedná (v případě splnění i všech ostatních podmínek) o obchodní tajemství.

Podmínka týkající se nedostupnosti v příslušných obchodních kruzích je z tohoto pohledu ještě palčivější. Konfiguračních souborů sice existuje velké množství a i vzhledem k nejednoznačnosti jejich definice se stále mohou objevovat nové hraniční případy, které nakonec budou s to rozšířit množinu dat spadající pod tento pojem, ale přesto bude pravděpodobně možné nakonec narazit na technické limity. Ty mohou spočívat v tom, že existují obecně známé zápisy konfiguračních souborů, ať se již jedná o struktury XML<sup>27</sup> nebo obecnou syntaxi konfiguračních souborů serveru<sup>28</sup> nebo o jinou strukturu uložení informací v textovém souboru, třeba i šifrovaném. Dle názoru autora je v současné době pouze úzká množina metod uložení dat v konfiguračních souborech, která by mohla vykazovat takovou míru inovátorství, aby nepodlehla negativní podmínce běžné nedostupnosti. Pokud danou metodu nikdo nepoužívá, zpravidla to bude z toho důvodu, že nebyla pro jeho účel optimální; pravděpodobnost, že by nebylo možné ji vymyslet znovu, nezávisle na původním „autorovi“, je velice nízká. V případě, že by však byla prokázána takováto vlastnost konfiguračního souboru,

---

<sup>27</sup> Struktura uložení dat a jejich sémantiky za pomocí XML tagů a atributů. Srov. např. související dokumentaci pro nastavení software Apache, dostupnou on-line na webu <https://commons.apache.org/proper/commons-configuration/apidocs/org/apache/commons/configuration2/XMLConfiguration.html>.

<sup>28</sup> Syntax stručně definována na webu Apache: <https://httpd.apache.org/docs/current/configuring.html#syntax>.

byl by tento (a všechny obdobné soubory) na nejlepší cestě opravdu se stát předmětem obchodního tajemství.

#### 4. RELATIVNÍ ZÁVAZKOVÁ OCHRANA

V duchu zásad smluvní volnosti stran a navazující *pacta sunt servanda* mají své místo i relativní práva založená dohodou stran. Subjekt těchto právních vztahů nebude nikterak překvapivý – budou jím smluvní strany či osoby, které v budoucnu vstoupí na jejich místo. Zajímavější však bude jejich předmět a obsah.

Co se týče předmětu, problematickým momentem je jeho vymezení v dohodě, která má upravovat nakládání s konfiguračními soubory. V první řadě je nezbytné vzít v potaz dichotomii, kterou s sebou přináší odpověď na otázku, zda daný konfigurační soubor je či není autorským dílem (či se za něj dle autorského zákona považuje)<sup>29</sup>.

Pokud totiž bude odpověď na takovouto otázku kladná, není možné takovýto konfigurační soubor považovat za věc ve smyslu občanského zákoníku.<sup>30</sup> V odpovídající míře bude tím pádem limitována smluvní svoboda stran diskutované dohody. Navíc dohoda, jejímž účelem je založení alespoň smluvního režimu ochrany, je ve vztahu k takovým předmětům zbytečná. Lze si však představit dohodu o konkrétním nakládání s „fyzickým“, byť nehmotným předmětem, kterým bude jedna konkrétní manifestace daného díla uložená na disku počítače. Taková ujednání však budou nutně omezena kogentními ustanoveními autorského zákona a občanského zákoníku ohledně autorských děl a licencí k nim.<sup>31</sup>

Pokud však u daných konfiguračních souborů nenalezneme jinou úroveň právní ochrany, můžeme přikročit ke snaze alespoň nějakou jim zajistit na smluvní bázi. Předmětem dohody poté budou specificky vymezené konfigurační soubory ve smyslu výše zmíněných nehmotných, ale jednoznačně

<sup>29</sup> Srov. výklad v oddílech výše.

<sup>30</sup> VALEKOVÁ, Anna. Věc v právním smyslu ve vztahu k autorskému právu. *epravo.cz* [online]. 10. květen 2012 [vid. 13. červen 2016]. Získáno z: <http://www.epravo.cz/top/clanky/vec-v-pravnim-smyslu-ve-vztahu-k-autorskemu-pravu-82470.html>.

<sup>31</sup> Zejména nemožnost převést práva k nim a dále pak ochranná ustanovení svědčící autorovi v závazkové rovině.

určitelných objektů uložených na disku. Jak tedy v konkrétním případě mezi dvěma stranami právně vymezit a uchopit individuálně určený soubor (či skupinu souborů)?

Vzhledem k tomu, že tyto soubory nemají ostře vymezený svůj právní režim, můžeme z toho, že existují, výkladem zákona dovést snad jen to, že se jedná o věc<sup>32</sup>, a to nehmotnou<sup>33</sup> a movitou<sup>34</sup>.

Velkou výzvou právní praxi pak zůstává nalézt vhodnou formulaci pro jejich vymezení do těla smlouvy, aby nedošlo k neplatnosti daného ujednání pro neurčitost předmětu, ke kterému se vztahuje, ale zároveň aby bylo předejito zaměnění souborů na straně operátora diskového prostoru, kde jsou uloženy. K takové situaci by mohlo dojít například v případě vymezení souboru jejich názvem a umístěním; jejich přejmenování se současným zachováním funkčnosti hlavního počítačového programu je otázkou zcela základní úrovně. Neurčité by naproti tomu mohlo být prosté vymezení jako „konfigurační soubory“, vzhledem k absenci jakékoli definice. S odstupem času by i strany samotné pravděpodobně mohly dospět do situace, že by nebyly schopné samy určit obsah předmětu ujednání.

Pokud se zdaří na kýžené konfigurační soubory správně zacílit pomocí perfektního vymezení předmětu smlouvy, stále zbývá náročný úkol spočívající ve vymezení práv a povinností smluvních stran. Riziko spočívá v jejich příliš úzkém či naopak širokém pojetí, kdy na jedné straně hrozí nemožnost tyto soubory vůbec užívat ze strany objednatele celkového systému tyto soubory využívající, případně legální absence možnosti do nich zapisovat bez porušení smlouvy. Na druhé straně můžeme vystopovat riziko obcházení smluvních ujednání, která nebudou schopná pokrýt technologické možnosti uživatele, a tedy nedostatečně ochrání vývojáře systému.

Jako jednu z možností na tomto místě můžeme navrhnout vytvoření jakési umělé smluvní fikce, kdy se strany zaváží, že s konfiguračními soubory

---

<sup>32</sup> § 489 občanského zákoníku.

<sup>33</sup> § 496 odst. 2 občanského zákoníku; předpokládáme, že samostatná užitečnost a alespoň virtualizované možnosti se soubory nakládat jsou dostatečným důvodem pro to přiřknout jim povahu samostatné věci bez hmotné podstaty a nikoli je prostě pominout a bez dalšího spojit s fyzickým pevným diskem, na kterém jsou uloženy.

<sup>34</sup> § 498 odst. 2 občanského zákoníku.

X budou „nakládat tak, jako kdyby se jednalo o předmět ochrany autorského práva v podobě (například) literárního díla“. Bez ohledu na to, zda se o takové dílo bude či nebude jednat, dojde (za použití dalších upřesňujících ujednání) k izolaci sady práv a povinností vztahujících se k literárním dílům, která jsou stanovena zákonem, a jejich přenesení do ryze smluvní roviny mezi smluvní strany. Důležité je uvědomit si, že tímto v žádném případě nedojde k rozšíření zákonného režimu ochrany erga omnes, ani k rozšíření definice literárního díla. Strany si budou zcela vědomy, že daný předmět závazku nebude dílem ve smyslu autorského zákona, a tento stav nehodlají nijak měnit (nepotřebují to). Pouze si mezi sebou sjednají, že se k předmětu budou chovat, jako kdyby býval byl. Limitem pochopitelně je aplikovatelnost zvolených pravidel na konfigurační soubory s ohledem na jejich objektivní charakter. Pravidla, která by byla takto smluvně zakotvena, ale nebyla odpovídající, by byla oddělena a zůstala by neplatná pro nemožnost plnění.

## 5. ZÁVĚRY

Konfigurační soubory počítačových programů mohou nabývat několika rovin ochrany, byť nejsou v souvislosti s žádným zákonem explicitně zmínovány. Primárně, mohou, ale nemusí, být počítačovým programem, a to v závislosti na způsobu jejich uplatnění v počítačovém programu, který je využívá. Dále není vyloučena jejich autorskoprávní ochrana jako samostatných děl, jako databáze či souborného díla. Ve vztahu k jejich obchodnímu využití mohou být považovány za součást obchodního tajemství a zároveň je možné uvažovat i o jejich smluvní úpravě mezi stranami právního vztahu. Vždy je však nutné rozlišovat ochranu obsahu konfiguračního souboru, který může nabývat v zásadě libovolných hodnot a tím pádem i rovin ochrany, a jeho formou či uspořádáním, které více míří na ochranu konfiguračních souborů jako obecných dat bez specifického obsahu kvalifikujícího se pod některý absolutní právní režim.

Autorem (či lépe řečeno vykonavatelem majetkových práv) počítačového programu, který se může snadno stát předmětem sporu, bude ve vztahu k uživateli příslušný poskytovatel licence či distributor. Jeho zájmy se

mohou dostat, jak bylo naznačeno výše, do konfliktu s uživatelem (nabyvatelem licence). V případě, kdy ovšem uživatel sám bude považován za pořizovatele databáze, která bude shodou okolností také konfiguračním souborem programu, který by splňoval kritéria pro jeho posouzení jako integrální součástí daného počítačového programu, bude nutné řešit otázku priority ochrany, respektive míry zachování práv jednotlivých stran – například zda pořizovatel databáze (implicitně) převedl v rámci spolupráce na vývoji a provozu počítačového programu (třeba v podobě informačního systému) výkon práv na autora programu, či naopak. Pro posouzení této otázky však není jednoduché, či spíše ani možné, najít a určit rámcová obecná kritéria, a proto jedinou možností bude posouzení „případ od případu“.

S možnou pluralitou těchto režimů také souvisí potenciální spory a konflikty plynoucí z faktu, že různá absolutní práva budou svědčit různým osobám.

## 6. LITERATURA

### 6.1 MONOGRAFIE, ODBORNÉ ČLÁNKY, SBORNÍKY

[1] CONNELLY KOHUTOVÁ, Radka. Databáze ve věku informační společnosti a jejich právní ochrana. Praha: C.H. Beck, 2013, 207 s. ISBN 978-80-7400-493-3.

[2] LAVICKÝ, Petr. ET. AL. Občanský zákoník: komentář. 1. vydání. Praha: C.H. Beck, 2014. Velké komentáře. 2 400 s. ISBN 978-80-7400-529-9.

[3] TELEČ, Ivo a Pavel TŮMA. Autorský zákon: komentář. 1. vyd. Praha: C.H. Beck, 2007, xviii, 971 s. ISBN 978-80-7179-608-4.

### 6.2 PRÁVNÍ PŘEDPISY

[4] Zákon č. 89/1990 Sb., kterým se mění a doplňuje zákon č. 35/1965 Sb., o dílech literárních, vědeckých a uměleckých (autorský zákon).

[5] Zákon č. 121/2000 Sb., o právu autorském, o právech souvisejících s právem autorským a o změně některých zákonů (autorský zákon), ve znění k 23. březnu 2016.

[6] Zákon č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, ve znění k 23. březnu 2016.

[7] Směrnice Evropského parlamentu a Rady 96/9/ES ze dne 11. března 1996 o právní ochraně databází.

### 6.3 JUDIKATURA

[8] Rozsudek SDEU ze dne 2. května 2012. SAS Institute, Inc. v. World Programming Ltd. Věc C-406/10.

[9] Rozsudek SDEU ze dne 22. prosince 2010. Bezpečnostní softwarová asociace. Věc C-393/09.

[10] Rozsudek SDEU ze dne 16. července 2009. Infopaq International A/ S proti Danske Dagblades Forening. Věc C-5/08.

[11] Rozsudek SDEU ze dne 9. listopadu 2004. Fixtures Marketing Ltd proti Organismos prognostikon agonon podosfairou AE (OPAP). Věc C-444/02.

[12] Rozsudek Soudního dvora ze dne 9. listopadu 2004. The British Horseracing Board Ltd a další proti William Hill Organization Ltd. Věc C-203/02.

### 6.4 ELEKTRONICKÉ ZDROJE

[13] Configuration file Definition from PC Magazine Encyclopedia [online]. [vid. 23. březen 2016]. Dostupné z: <http://www.pcmag.com/encyclopedia/term/40232/configuration-file>.

[14] HORÁK, Pavel. Vznik počítačového programu a způsoby jeho licencování [online]. 2012 [cit. 2016-03-08]. Str. 12. Diplomová práce. Bankovní institut vysoká škola. Vedoucí práce Jiří Matzner. Dostupné z: <[http://is.bivs.cz/th/19434/bivs\\_m/](http://is.bivs.cz/th/19434/bivs_m/)> .

[15] VALEKOVÁ, Anna. Věc v právním smyslu ve vztahu k autorskému právu. epravo.cz [online]. 10. květen 2012 [vid. 13. červen 2016]. Dostupné z: <http://www.epravo.cz/top/clanky/vec-v-pravnim-smyslu-ve-vztahu-k-autorskemu-pravu-82470.html>.

---

*Toto dílo lze užít v souladu s licenčními podmínkami Creative Commons BY-SA 4.0 International (<http://creativecommons.org/licenses/by-sa/4.0/legalcode>).*

---